

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/222/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812205603
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812205603.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobkyne Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. so sídlom v Košiciach, Komenského 50, IČO: 36 570 460, proti žalovaným 1/ E. Y., narodenému XX.XX.XXXX, bytom Q. H., T. X, zastúpenému JUDr. Petrom Frajtom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 106, 2/ P. O. - P., so sídlom v H. XX, IČO: 35 127 597, o zaplatenie 1.629,12 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 24.05.2016, č.k. 9C/547/2012-210

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu voči žalovanému v 1/ rade.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu voči žalovanému v 2/ rade a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

N e p r i z n á v a žalovanému v 1/ rade náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalobu zamietol a o trovách konania si vymienil rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie 1.629,12 € titulom úhrady za dodanie služieb vo forme dodávky vody na odberné miesto Kúpele 76, Rožňava, na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že vlastníkom budovy na odbernom mieste Rožňava, Kúpele 76, bol žalovaný v 1. rade aj počas obdobia od 19.8.2009 do 5.8.2010, za ktoré bolo vyfakturované vodné na predmetnom odbernom mieste v sume 1.629,12 €. Žalovaný v 1/ rade žiadosť o zmenu odberateľa nepodpisoval, nevypisoval ani prihlášku na odber vody a nemal ani uzavretú zmluvu na odber vody na predmetnom mieste. Z vyjadrenia žalovaného v 1/ rade vzal za preukázané, že jeho zamestnanec Q. D. mal na starosti komunikáciu s nájomcami, a preto podpis na žiadosti o zmenu odberateľa ako aj na listine - žiadosti o prerušenie dodávky vody môže byť podpisom tohto jeho zamestnanca. Z výpovede svedka D. vzal za preukázané, že bol zamestnancom spoločnosti SCO Delta a na požiadanie žalovaného v 1/ rade vykonával technické práce. Potvrdil podpísanie žiadosti o zmenu odberateľa, podpis na zázname o pohybe vodomera zo dňa 09.09.2010 a žiadosti na prerušenie dodávky vody, vždy na požiadanie žalovaného v 1/ rade. Z potvrdenia o zamestnaní svedka súd vzal za preukázané, že bol od 01.11.2008 do 30.09.2010 zamestnaný v spoločnosti SCO Delta, s.r.o., ktorej spoločníkom bol žalovaný v 1/ rade, ako technik kontroly originality.

4. Z čl. I zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 31.01.2009 uzavretej medzi žalovanými v 1/ a 2/ rade súd vzal za preukázané, že predmetom zmluvy bol prenájom nehnuteľnosti, kde sa odberné miesto nachádza. V čl. VI zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že poplatky za odvoz odpadu, elektrickú energiu, plyn, vodu, dane a iné poplatky súvisiace s výkonom činnosti prevádzkovej nájomcom bude platiť podnájomca samostatne vo vlastnom mene, priamo dodávateľovi služby resp. orgánu, ktorý vyrubuje dane a poplatky.

5. Právne vec posúdil podľa § 4 ods. 3 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

6. Konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala uzavretie zmluvy o odbere vody na predmetnom odbernom mieste so žalovaným v 1. rade, ani odoberanie vody žalovaným v 1. rade na predmetnom odbernom mieste. Z uvedeného dôvodu žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade zamietol.

7. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade okresný súd vychádzal zo zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 31.1.2009, uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade. Zmluva uzavretá medzi žalovaným v 1. a 2. rade bola ukončená výpoveďou ku dňu 30.4.2011, z čoho vyplynulo, že žalovaný v 2. rade bol nájomcom budovy, v ktorej sa nachádzalo odberné miesto za celé obdobie, ktoré bolo vyfakturované. Žalovaný v 2. rade sa na predmetnom odbernom mieste neprihlásil k odberu vody v súlade s čl. VI. zmluvy o podnájme, so žalobkyňou neuzavrel zmluvu, vodu však odoberal. Zároveň žalovaný v 2. rade vznesol námietku premlčania celého žalobcom uplatneného nároku. Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania, pretože k odberu vody došlo za obdobie od 19.8.2009 do 5.8.2010, pričom žalobkyňa až písomným podaním doručeným súdu 18.3.2014 navrhla pripustenie vstupu žalovaného v 2. rade do konania, teda po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Okresný súd konštatoval, že k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v 2. rade dochádzalo postupne za každý deň obdobia uvedeného vo faktúre. Posledný deň fakturovaného obdobia bol 5.8.2010. Na základe uvedeného tak premlčacia trojročná doba začala plynúť počnúc 6.8.2010 a uplynula 6.8.2013, teda predtým, ako zo strany žalobkyne bol označený za účastníka konania. Z uvedeného dôvodu žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol.

8. S poukazom na § 151 ods. 3 O.s.p. si vymienil rozhodnúť o trovách konania do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

9. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa podľa obsahu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi sumu 1.629,12 € s 9% úrokom z omeškania od 3.9.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania.

10. Poukázala na to, že síce medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade nebola uzatvorená písomná zmluva o dodávke vody, ale právny vzťah medzi nimi vznikol konkludentne. Konkludentnosť odvodzovala z prihlásenia sa žalovaného v 1. rade k odberu dňa 13.10.2008, z požiadania o prerušenie z odberu vody a z uskutočnených úhrad všetkých faktúr okrem žalovanej faktúry. Poukázala na to, že výpovede svedkov F. D. a žalovaného v 2. rade boli účelové a vo vzájomnom rozpore. Žalobkyňa nemala informácie o uzavretej zmluve o prenájme nebytových priestorov medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, zistila to až na pojednávaní dňa 04.02.2014, a preto následne rozšírila žalobu aj o žalovaného v 2/ rade. Poukázala na to, že žalovaný v 2. rade využíval odberné miesto na podnikanie pod obchodným menom Marek Kerekeš - MARKO. Z uvedeného dôvodu aj námietka premlčania sa mala posudzovať v zmysle Obchodného zákonníka, a to podľa § 397 Obchodného zákonníka. Premlčacia doba 4 roky začala plynúť od splatnosti žalovanej faktúry, teda od 6.8.2010 a uplynula 6.8.2014. Žaloba voči žalovanému v 2. rade (návrh na vstup žalovaného v 2. rade do konania) bola súdu doručená 18.3.2014.

11. Žalovaný v 1. rade, ani žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrili.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích

dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. v spojení s ust. § 470 ods. 2 prvej vety CSP, v CSP odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm. h/) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

13. Rozsudok je vo výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému v 1/ rade vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.12.2016 o 13,30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 13.12.2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

15. Žalobkyňa podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie dňa 14.06.2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd prejednával vec v čase účinnosti zák. č. 162/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP), účinného od 01.07.2016.

16. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (t. j. 01.07.2016).

17. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 prvá veta CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

18. Žalobkyňa namieta odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. V zmysle CSP účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu ide o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

21. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod v potvrdenej časti rozsudku vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade nie je naplnený.

22. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p. účinným v čase jeho rozhodovania alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

23. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok vo výroku vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. Správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku v potvrdenej časti, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobkyne nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku v potvrdenej časti a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

25. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza, že súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu.

26. V konaní nebola preukázaná existencia zmluvného vzťahu žalobkyne so žalovaným v 1/ rade, a v tomto smere žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno. Samotná žalobkyňa v odvolaní potvrdila, že so žalovaným v 1/ rade neexistoval zmluvný vzťah založený písomnou formou. Pokiaľ žalobkyňa ako dôkaz o vzniku zmluvného vzťahu so žalovaným v 1/ rade konkludentnou formou predložila žiadosť o zmenu odberateľa zo dňa 13.10.2008, táto žiadosť bola podpísaná p. D. a nie žalovaným v 1/ rade. V konaní nebolo preukázané, že svedok D. bol splnomocnený žalovaným v 1/ rade na podpísanie žiadosti o zmenu odberateľa na žalovaného v 1/ rade. Z listinného dôkazu - žiadosť o zmenu odberateľa zo dňa 13.10.2008 ani nevyplýva, že svedok konal v zastúpení žalovaného v 1/ rade, za účelom jeho prihlásenia (žalovaného v 1/ rade) ako odberateľa vody. Naopak, z výpovede žalovaného v 1/ rade vyplynulo, že svedka ústne splnomocnil na prepis z pôvodného odberateľa na žalovaného v 2/ rade z dôvodu uzavretia nájomnej zmluvy (pričom z výpisu z obchodného registra spoločnosti SCO - DELTA s.r.o., ktorej zamestnancom mal byť svedok, sa javí, že žalovaný v 1/ rade síce v období 13.10.2008 bol spoločníkom menovanej spoločnosti, avšak nebol osobou oprávnenou konať za spoločnosť, nakoľko jej konateľom bol v období od 20.03.2004 do 22.02.2007, od 21.06.2012 do 24.10.2014 a 25.10.2014 do 24.10.2014). V tomto smere sa vyjadril aj samotný svedok D.. Aj žalovaný v 2/ rade potvrdil, že sa bol u žalobkyne prihlásiť na odber vody z dôvodu, že sa stal nájomcom nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného v 1/ rade (odberné miesto).

27. Predpokladom vzniku zmluvného vzťahu medzi odberateľom vody a dodávateľom nie je len uzatvorenie zmluvy, ale aj skutočnosť, že odberateľ aj odberá vodu z verejného vodovodu (§ 4 ods. 3 zák. č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách).

28. V konaní však žalobkyňa ani v tomto smere neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný v 1/ rade skutočne od žalobkyne vodu odoberal. Zároveň vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v žalovanom období nehnuteľnosť užíval žalovaný v 2/ rade a odoberal aj vodu od žalobkyne, čím je vylúčené preukázanie odberu vody žalovaným v 1/ rade.

29. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo výroku, ktorým súd žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade zamietol, v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. Odvolacia námietka žalobkyne, týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, však bola plne dôvodná.

31. Okresný súd žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade zamietol z dôvodu, že žaloba proti žalovanému v 2/ rade bola podaná po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd premlčanie posúdil podľa ustanovení § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, teda vzťah medzi stranami sporu posúdil ako občianskoprávny vzťah.

32. S týmto záverom sa odvolací súd nestotožňuje.

33. Žalovaný v 2/ rade bol v žalovanom období podnikateľom a aj prenajaté priestory mal v zmysle zmluvy o podnájme nebytových priestorov využívať na výkon podnikateľskej činnosti, ktorá je predmetom jeho podnikania (čl. III bod 3.1 zmluvy). Žalobkyňa je podnikateľom a dodávku vody realizovala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v 2/ rade posúdiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 1 OBZ).

34. Obchodný zákonník neobsahuje osobitnú úpravu bezdôvodného obohatenia, preto sa ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení použijú aj na obchodnoprávne vzťahy (§ 1 ods. 2 OBZ).

35. Keďže však Obchodný zákonník upravuje premlčanie v ust. § 387 a nasl., nie je možné použiť, vzhľadom na § 1 ods. 2 OBZ, na premlčanie tohto práva ustanovenie § 107 OZ. Aj keď sa bezdôvodné obohatenie riadi podľa Občianskeho zákonníka, premlčanie práv z neho v obchodných vzťahoch bude podliehať iným pravidlám ako tým, ktoré platia v režime Občianskeho zákonníka. Obchodný zákonník pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nemá žiadne osobitné ustanovenie, čo však neznamená, že Obchodný zákonník premlčaciu dobu pre tieto práva neupravuje. Obchodný zákonník má komplexnú úpravu premlčania obsiahnutú v § 387 až § 408. Ak takto nie je osobitne upravená premlčacia doba pre iné práva, neznamená to, že sa má použiť premlčacia doba upravená v Občianskom zákonníku. Obchodné záväzkové vzťahy sa riadia predovšetkým podľa Obchodného zákonníka (§ 1 ods. 2). V spojení s § 397 OBZ to potom znamená, že ak Obchodný zákonník pre premlčanie niektorého práva neustanovuje osobitnú premlčaciu dobu, právo sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe štyroch rokov. Ustanovenia § 391 až 397 OBZ majú vo vzťahu k § 107 OZ povahu *lex specialis*, a nie naopak. Napokon skutočnosť, že Obchodný zákonník nemá samostatnú úpravu bezdôvodného obohatenia, neznamená, že tým mienil záväzkové vzťahy súvisiace s bezdôvodným obohatením, ktoré vzniklo v obchodných vzťahoch, vylúčiť z okruhu obchodných záväzkových vzťahov. Ide len o legislatívne technický spôsob úpravy týchto vzťahov odkazom na úpravu iného zákona (§ 1 ods. 2 OZ), ktorá vyhovuje aj potrebám úpravy obchodných záväzkových vzťahov bez toho, aby sa úprava opakovala v Obchodnom zákonníku. Nič to však nemení na tom, že tieto vzťahy, pokiaľ zodpovedajú definícii v § 261 OBZ, majú charakter obchodných záväzkových vzťahov. Otázka premlčania práva na jeho vydanie je riešiteľná podľa úpravy Obchodného zákonníka, preto na použitie ustanovení Občianskeho zákonníka nie je dôvod. Názor, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných vzťahoch sa premlčuje v lehote štyroch rokov podľa § 397 OBZ, vyslovil Najvyšší súd SR nielen v rozhodnutí sp. zn. 1 Obdo V 5/2008, ale aj vo svojom rozhodnutí zo 6. októbra 2005 sp. zn. 5 Obo 86/2005. S uvedeným výkladom príslušných ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich premlčanie sa stotožnil aj Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 92/06 z 22. marca 2007.

36. V zmysle ust. § 391 ods. 1 OBZ, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

37. Z hľadiska začatia plynutia premlčacej doby nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia je v zmysle cit. ust. § 391 OBZ rozhodujúci deň, kedy sa právo mohlo uplatniť na súde, keďže OBZ neustanovuje ohľadne nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia niečo iné. Premlčacia doba začína teda plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť (prvýkrát) na súde (*actio nata*). Možnosť uplatnenia práva na súde, ako aj možnosť urobiť právny úkon treba posudzovať objektívne. To znamená, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď vznikla objektívna možnosť podať žalobu alebo uskutočniť právny úkon. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti. Ustanovenie § 391 ods. 1 OBZ je svojim obsahom zhodné s ust. § 101 OZ, len inak vyjadrené. Z uvedeného dôvodu je na danú vec aplikovateľný záver rozsudku NS SR zo dňa 15.05.1997 sp. zn. 3 Obo 44/97, uverejnený v ZSP pod č. R 1/1998, v zmysle ktorého „Všeobecná trojročná premlčacia lehota plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej lehoty od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve“.

38. V prejednávanej veci žalobkyňa si objektívne mohla uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde až 05.08.2010, kedy zistila (odpočtom stavu meradla) jeho vznik - odber vody v objeme 2578 m³ pri počiatočnom stave (19.08.2009) 1386 m³ a až od tohto dňa jej preto začala plynúť 4-ročná premlčacia doba, ktorá ku dňu rozšírenia žaloby (18.03.2010) neuplynula.

39. K vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v 2/ rade teda zrejme dochádzalo postupne, ale jeho existencia a výška bezdôvodného obohatenia nie je objektívne zistiteľná za každý deň rozhodného obdobia, nakoľko stav spotreby vody bol zaznamenaný iba v deň 19.08.2009 (1.386 m³) a v deň 05.08.2010 (2.578 m³). Vznik bezdôvodného obohatenia je teda preukázateľný (až) ku dňu 05.08.2010 a pred týmto dátumom žalobkyňa nemohla svoje právo uplatniť na súde.

40. Rovnako sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobkyne, že premlčacia doba začala plynúť od splatnosti žalovanej faktúry 06.08.2010 (správne má byť 02.09.2010 - poznámka odvolacieho súdu). Žalovaný v 2/ rade totiž nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu so žalobkyňou, z ktorého by vyplýval spôsob účtovania za dodané služby a navyše z obsahu spisu sa javí, že faktúra uplatnená v predmetnom konaní ani žalovanému v 2/ rade doručená nebola.

41. Z uvedeného vyplýva, že objektívne je preukázateľný vznik bezdôvodného obohatenia a zistiteľná výška bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v 2/ rade ku dňu 05.08.2010. Až týmto dňom si žalobkyňa prvýkrát mohla právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatniť na súde a začala jej tak plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá neuplynula ku dňu rozšírenia žaloby voči žalovanému v 2/ rade (18.03.2014).

42. Pokiaľ súd vychádzal z iného právneho záveru, je jeho rozhodnutie v tejto časti vecne nesprávne.

43. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP vo výroku, ktorým súd žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade zamietol, a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

44. V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude sa riadiť vyššie vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu a na základe doposiaľ vykonaného dokazovania, prípadne doplneného po vrátení veci posúdi, v akom rozsahu je žalobou uplatnený nárok voči žalovanému v 2. rade dôvodný.

45. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov celého konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 2/ rade, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyne a žalovaného v 1/ rade bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade neúspešná, nemá preto právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný v 1/ rade bol v odvolacom konaní plne úspešný, avšak trovy odvolacieho konania mu preukázateľne nevznikli, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).